

ESQUILLETTA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY III - NÚMERO 90

OLOI, 7 DE MARÇ DEL 1936

PREU 15 cèntims.

El recobrament de Catalunya

«Catalunya torna al 5 d'octubre, plenament. Integrament.» Això ha dit Ossorio i Gallardo. Això ha dit aquest gran amic i defensor de Catalunya. I és ara quan cal que ens donem compte del què això significa. Es ara, quan encara no ha finit aquell esclat d'emoció per les passades jornades triomfals i els cors dels catalans bateguen amb més força i amb més vigorositat que mai, quan es fa més patent el desig de Catalunya: la seva llibertat. I cal que això esdevingui. El nostre poble ha demostrat ja abastament la seva personalitat. I també ha demostrat que ja no necessita caminadors que la conduïxin per por que perdi l'equilibri i caigui. Un poble com el nostre sap caminar, amb pas segur, vers la fita gloriosa que porta marcada en el transcurs de la seva història i no ha de témer ningú ni res.

De fet, amb la derogació de la llei del 2 de gener, votada pel T. de G., es garanteix a Catalunya el règim autònom. Ara només cal una cosa; cal que l'obra constructiva que ha de seguir-se no s'aturi mai més. Havem de pensar que els enemics de Catalunya tornaran novament a l'atac obstruccionista i sistemàtic. Però si el nostre govern, si el Govern de Catalunya s'imposa amb les normes de justícia i llibertat, aquests enemics desapareixeran com desapareix tot allò que no té vida, i ells van deixar d'existir en la històrica data del 16 de febrer. Prou que en faran de gemecs i de lamentacions! Prou que es dedicaran a inventar falòrnies visionàries per provar de perjudicar tots els passos que puguin donar-se. Més, si se'ls contesta amb la llei, amb la justícia i amb la veritat, ja es cuidarà el mateix poble de foragitar-los d'una vegada i per sempre, que bé prou i massa que els coneix! De res els ha de servir la calúnnia a aquells que sols viuen de la mateixa. Avui per avui, la reacció està predestinada a desaparèixer sense necessitat que caigui amb el propi pes dels seus errors. Tot ciutadà digne, tot ciutadà honrat, sap prou bé fins on arriba la consciència d'aquesta gent que es diu d'ordre, i solament persegueix una única finalitat: el seu benestar particular sense pensar ni un sol moment en el benestar col·lectiu.

Però ara se'ls ha girat la truita. Ara, hauran de tornar a començar produint el pànic entre els seus *humanitaris* correligionaris si volen conservar aquella posició de veure venir, que és el seu plat fort, encara que acabin, finalment, fent el ridícol.

I de res els valdrà tot això. De res els valdrà, si la confiança amb que el nostre poble es manifestà, diumenge passat, envers els nostres homes representatius, troba el ressó adequat als anhels ciutadans. I aquest ressó es trobarà. Es trobarà perquè mai havem perdut la confiança en aquests homes. I es trobarà perquè, si no fos així, la sensibilitat del nostre poble, que mantes vegades ha estat demostrada, sofriria un dels més grossos desenganys. I és per això que cal que no es defalleixi en res ni per res.

Catalunya ha tornat a recobrar la seva personalitat després d'un temps que solament flotava a l'espai un dubte: el dubte de si la seva valentia i la seva perseverança davant les adversitats era viva, encara, o bé havia empal·lidit davant les ignomínies i el sofriment. I la resposta no ha pogut ésser ni més categòrica, ni més entusiasta, ni més viva! Catalunya torna a ésser nostra i cal que no ens la deixem prendre mai més, encara que havem de defensar-la amb el preu de la nostra pròpia vida.

Un gran amic de Catalunya

El diputat galleguista Antoni Villar Ponte ha mort

Antoni Villar Ponte ha mort. Dimecres passat, a primeres hores del matí, la seva lesió a l'estómac se li agreujà considerablement. Hom intentà traslladar-lo a una clínica per tal de practicar-li una intervenció quirúrgica. Però l'estat delicadíssim de Villar Ponte féu desistir els metges els quals consideraren que ja no era possible salvar-li la vida. En efecte, a la tarda Villar Ponte deixava d'existir.

Antoni Villar s'havia distingit sempre pel seu fervor galleguista. Sense descans havia treballat pel ressorgiment d'aquell esperit. Des de la tribuna, des de la premsa, des de la càtedra, ell procurava irradiar la seva profunda convicció patriòtica per tal que pogués créixer aquell sentiment—el qual era tan fidel— i arribés, algun dia, a cristal·litzar en una cosa efectiva: amb l'obtenció d'un Estatut d'autonomia per al poble de Galícia.

En les eleccions del dia 16 de febrer, l'il·lustre finat obtenia, per un nombre importantíssim de sufragis, una representació parlamentària dins del Front d'Esquerres. La seva veu forta, però, no ressonarà a l'hemicicle de la Cambra; el seu esforç no podrà unir-se al dels diputats de la majoria republicana per a la creació definitiva d'un Estat modern; la seva rectitud de consciència, la seva fidelitat insubornable a uns principis, la seva col·laboració intel·ligent mancaran d'una manera visible en la tasca de recobrament patriòtic que hauran de realitzar, per voluntat popular, els diputats galleguistes...

Sensible, com poques, és la pèrdua d'un home com Antoni Villar Ponte. Galícia està de dol. Catalunya comparteix la seva pena.

Adolf Prat Sastreia, Teixits
CONFECCIONS **El Barato**